wottis temma kurja nou wasto. Lambad üksi agga ei uskunud tedda, ja jäid wanna wisi järret ellama. Agga teised, kes ka wahhest sü pärrast ollid hirmo sanud, läksid sest aiast lalale, hakkasid hulkuma ja keikist ennast lahti wõtma! mis tännini õmeti teädsid, ennese kohhus olnud ollewad. Nende kurri meel ihhaldas mässaja ello, ja et kül maia-mees neid heaga nomis, ka monnel hirmo andis, siiski ei wotnud nemmad ennam temma sanna kuulda, waid teggid kahjo ja melehaigust temmale ja keikidele seäl ümberkaudo. Nemmad jooksid wallale mõda maad. Härjad aiasid äedo mahha ja pannid wilja nabrad nahka; hobbosed wotsid woimust käest, kargasid krawide ja aedade ülle, ja tallasid wilja ja heinamaad sutumaks ärrä; sead tõngusid orraste ülles, ja pöörlesid wilja kuhjade al. Ei hobbone, ega härg annud ennam ennast tõle kätte, waid panni agga wasto; ei lehm lasknud ennast lüpsta, ei sagga lauta kinni panna. Keik, mis piddi sündima, jäi teggemata, ja õige kirjo luggu olli nüüd selle karjaga.

Agga kas se wastopanneminne, se tõrkuminne, se wallalejooksminne ja kärrotseminne sel karjal heaks tulli? Ei tõest mitte. Talli tulli kätte ja ei jänud talwe ülle toidust, sest keik olli hukkanud ja rikkutud, mis toidusseks tarwis läks. Omma käe peäl ellades, ilma hoidjatta ja karjatseta, tulli hunt ja murdis nõdremaid nende seast. Teised ekksisid metsa ärra, ja ei leidnud ennam teed. Monned tappis nälg ja janno, monned jälle külm ja paljo said muud surma. Ja, kui nem-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 17